

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อเฟื้อของเด็กอายุ 4 - 6 ปี จากตัวแบบในนิทานประกอบภาพ ตัวแบบในนิทานประกอบหุ่นมือ และไม่มีตัวแบบ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กนักเรียนระดับอนุบาลอายุ 4 - 6 ปี จากโรงเรียนเทพกาญจนา กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 20 คน ได้แก่ กลุ่มควบคุม กลุ่มดูตัวแบบในนิทานประกอบภาพ และกลุ่มดูตัวแบบในนิทานประกอบหุ่นมือ โดยวิธีการสุ่มแยกประเภทและสุ่มอย่างง่ายตามลำดับ
2. แบบการวิจัย เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีการทดสอบก่อนการทดลอง ภายหลังจากทดลองทันที และภายหลังจากทดลอง 2 สัปดาห์
3. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
  - 3.1 เครื่องมือทดลอง ได้แก่ นิทาน 5 เรื่อง ซึ่งได้รับการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านว่า แกนของเรื่อง (Theme) เน้นที่พฤติกรรมเอื้อเฟื้อเป็นหลักสำคัญ การเล่านิทานแบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ การเล่าประกอบภาพกับการเล่าประกอบหุ่นมือ
  - 3.2 วิธีประเมินพฤติกรรม ได้แก่ สถานการณ์ที่กำหนดขึ้นเพื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้บริจาคทรัพย์สินที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนจากการทำกิจกรรมกับผู้วิจัยและเป็นรางวัลจากการเล่นเกมส์ พฤติกรรมเอื้อเฟื้อของเด็กประเมินจากจำนวนทรัพย์สินที่เด็กบริจาคให้กับเด็กยากจนและขาดอาหารก่อนการทดลอง และภายหลังจากทดลอง 2 สัปดาห์

4. วิธีดำเนินการ

- 4.1 ประเมินพฤติกรรมเอื้อเฟื้อของกลุ่มตัวอย่างก่อนการทดลอง
- 4.2 ดำเนินการทดลอง โดยเล่นนอตัวแบบนิทานประกอบภาพกับนิทานประกอบหุ่นมือให้กับกลุ่มตัวอย่างอย่างละกลุ่ม วันละ 1 เรื่อง ใช้เวลาประมาณ 15 - 20 นาที เป็นเวลา 5 วัน ติดต่อกัน สำหรับกลุ่มควบคุม ทำกิจกรรมตามตารางล่อนปกติของโรงเรียน
- 4.3 ประเมินพฤติกรรมเอื้อเฟื้อของกลุ่มตัวอย่าง ภายหลังจากทดลองทันที
- 4.4 ประเมินพฤติกรรมเอื้อเฟื้อของกลุ่มตัวอย่าง ภายหลังจากทดลอง 2 สัปดาห์
- 4.5 ตรวจสอบคะแนนพฤติกรรมเอื้อเฟื้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ของคะแนนพฤติกรรมเอื้อเฟื้อของผู้รับการทดลอง กลุ่มควบคุม กลุ่มดูตัวแบบในนิทานประกอบภาพ และกลุ่มดูตัวแบบในนิทานประกอบหุ่นมือ จำแนกเป็นก่อนการทดลอง ภายหลังจากทดลองทันที และ ภายหลังจากทดลอง 2 สัปดาห์
2. วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ของคะแนนพฤติกรรมเอื้อเฟื้อของผู้รับการทดลอง กลุ่มควบคุม กลุ่มดูตัวแบบในนิทานประกอบภาพและกลุ่มดูตัวแบบในนิทานประกอบหุ่นมือ ก่อนการทดลอง
3. วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ของคะแนนพฤติกรรมเอื้อเฟื้อที่เปลี่ยนแปลงของผู้รับการทดลองในกลุ่มควบคุม กลุ่มดูตัวแบบในนิทานประกอบภาพ และกลุ่มดูตัวแบบในนิทานประกอบหุ่นมือ ภายหลังจากทดลองทันที
4. เมื่อพบว่ามี ความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมเอื้อเฟื้อ ทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี T-method ของ Tukey
5. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมเอื้อเฟื้อของผู้รับการทดลอง ภายหลังจากทดลองทันที กับ ภายหลังจากทดลอง 2 สัปดาห์ แยกเป็นรายกลุ่ม ด้วยการทดสอบค่า t (t-test : dependent group)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. กลุ่มทดลองที่ดูตัวแบบในนิทานประกอบภาพกับกลุ่มทดลองที่ดูตัวแบบในนิทานประกอบหุ่นมือ มีพฤติกรรมเอื้อเพื่อ สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้ดูตัวแบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. กลุ่มทดลองที่ดูตัวแบบในนิทานประกอบภาพ กับกลุ่มทดลองที่ดูตัวแบบในนิทานประกอบหุ่นมือ มีพฤติกรรมเอื้อเพื่อไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. กลุ่มทดลองที่ดูตัวแบบในนิทานประกอบหุ่นมือมีพฤติกรรมเอื้อเพื่อภายหลัง การทดลอง 2 สัปดาห์ อยู่ในระดับคงที่มากกว่ากลุ่มทดลองที่ดูตัวแบบในนิทานประกอบภาพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อ เสนอแนะ

การศึกษาวิจัยต่อไป

1. ควรศึกษาพฤติกรรมจริยธรรมด้านอื่น ๆ ด้วยการใช้เทคนิคตัวแบบ
2. ควรมีการศึกษาต่อเนื่อง เพื่อดูประสิทธิภาพของตัวแบบทั้ง 2 ชนิดว่า ตัวแบบใด จะส่งผลต่อความคงอยู่ของพฤติกรรมได้นานกว่ากัน

การนำผลการวิจัยไปใช้

จากการวิจัย พบว่า ตัวแบบในนิทานประกอบภาพ กับตัวแบบในนิทานประกอบหุ่นมือ มี ประสิทธิภาพในการเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ไม่แตกต่างกัน ผู้ปกครอง ครู และผู้เกี่ยวข้อง จึงควร เลือกตัวแบบที่เป็นนิทานประกอบภาพ เนื่องจาก ประดิษฐ์ได้ง่าย สะดวกในการใช้ ประหยัด และ เก็บรักษาง่ายกว่าหุ่นมือ